

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ 5^η ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1952

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ. Γ. Ρ. Α.
ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΤΗΝ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΧΑΛΚΙΔΑ 2014

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ 5^η ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

18949

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1952

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην *ἑλληνιστικὴν* ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π. Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π. Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π. Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π. Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π. χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῦ σφίζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασσάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς

Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιη-
τῆς Σητήχορος (640 - 555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς
βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικῆς
καὶ προσωπικῆς ἢ βουκολικῆς ποιήσεις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν
ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνά-
πτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρῃς ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν
μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς
κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρου τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ
τροφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν
ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθερὰν φύσιν, πρὸς
τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ
τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν
ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ
αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλια-
κῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος.
Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ
τὸ 305 π. Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του
Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν
καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς
λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολ-
λῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π. χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ *Νομέων* καὶ
τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς
ἐλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη
διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ
εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάτην,
διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ
δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν
Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀμαζουσίας τότε ἐν τῇ νήσῳ·
ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἐλε-
γειῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο
εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν
εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος
ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεχέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε
φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τῆς

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας (1).

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἰέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Συκελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Συκελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Πού καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἀγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινεν ἡ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἡ μικρὸν ἔσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ. ἄ. Ἄλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (2).

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῆ καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἀγαλμὰ του ἐρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρῆνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνάς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1—43), β') καθ' ὁδὸν (44—77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78—149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιστὰι) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις,

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ περιλαμβανομένην *Ἡλακᾶτην* ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηρικῶν ἑπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον· ἐν τῇ *Ἡλακᾶτη* τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιᾶδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνά χειρὸς ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναϊρέσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἀττ. ου): ἐμεῦ, μερίζου, βιάζου, ὄθεινται, θέρους.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεζομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ πολλῷ ὄχλω, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησμών, Γολγώς, τὼς λύκος.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν -μεσ (εἰμέσ = ἐσμέν, ὦμες = ὦμεν, λαλευμέσ = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατινικὴ -mus (Gamamus, legi-

ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γινόμενα: εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 - 6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτελεῖ τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστικάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

mus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντί = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατινικὴ **-nt** (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἧς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλικάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγοῦσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὕτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οῖσα** (ἀπτ. **-ουσα**): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ **ζ**): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄
—
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἰ βόες; ἦ ρα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ἼΗ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

ἼΑλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ὄχετο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' ἼΑλφεὸν ὄχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν ἼΗρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὤδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὲν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστία. μὴ προῖκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

15

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὅκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

20

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὲν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκη,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύονται,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄϊδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσοιο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξῃ.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοὶ νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγροῦομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τὰν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὕδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

30

τηνεί καί τόν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
 τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταί δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
 αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγγει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθθα, ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἐσακούεις;
 ἤξῳ, ναί τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 εἴθ' ἦς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον, ὡς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
 ἄρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖα
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναί ναί, τοῖς ὀνύχεσσι ἐχῶ τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάζει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχειο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομῶντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινοά;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

*Ὡ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων· 5
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαι, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος. 10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μιχῶ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυριῶν, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἄπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θῆν
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκάνᾶς ἀγοράσδειν
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχς

ΓΟΡΓΩ

Χώμος ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασιλίσσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὦν εἶπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θάσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἄ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἀπληστε.
ἔγγει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτῶνιον ἄρδεισ;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἄ κλαῆ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

17
15
15
20
25
30

ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΦΟΡΙΑΣ
ΤΗΝ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῶ μᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθεσ. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ἦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κειροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγινα, πάντες ἐρινοί. 50
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι. 55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν 60

εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἅ πρεσβῦτις ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄστος ὄμιλος. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τὴν
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξ' ἔχευ, Εὐνόα, ἄμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλος ἄθροως.

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοϊκτίρμονος ἀνδρός. 75
 φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖάϊ σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, 80
 ποῖοι ζωογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἀνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἶη,
 πλὰν ἐνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς. 95

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν

ἄ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοῖδος,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστεισε.
 φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ

Δέσποιον', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
 αἰπεινὸν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μὴνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὴ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικὸς
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἄρσινὸα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῶ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἶοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρω
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. 125
 ἃ Μιλατίς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῶ καλῶ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαιδεκῆτης ἢ ἑνεακαίδεχ' ὁ γαμβρός
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρά. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἐξῶ
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξέμεθ' αἰοιδᾶς. 135

Ἔρπει, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὐθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παιδῶν,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν, 140
 οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμύσσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, τί χρῆμα σοφώτατον ἃ θήλεια. 145
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλω.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμύχθῳ γεγεννημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκιμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μναῖστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχῃς ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἤστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας· 5

« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆξ μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

« Ποιμὴν εἰροπόκων ὀίων συρικτὰ Μενάλκα,
οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθῳις τύγ' ἀείδων.» 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θεὸς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ 15
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἐλλὰ τί μάν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ. 20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῶ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἐλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων; 25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἀειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖνειν.
Πρῶτος δ' ὢν ἀεῖδε λαχὼν ἱκτὰ Μενάλκας, 30
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη 35
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἶπερ οἶδμον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. 40

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾤδ' ἄν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας. 61

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλασῖσιν ὀμαρτέω.

Ἦ Λάμπουρε κύνον, οὔτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ;
οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νεμόντα. 65

Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλαῖς κορέσασθαι
ποιᾶς· οὔτι καμῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρωσ ἀποθῶμαι. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῶ ἀντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἤμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρὸν ἔν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὄδον εἶρπον. 75

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μόνος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χᾶ βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τᾶ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοῖ δ' ἄ μόνος, τᾶ βουκόλω αἰ βόες αὐταί. 80

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν
 « Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
 ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικιάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ᾧτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 κῆκ τούτῳ πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναῖδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχω πρᾶτος,
ὠδᾶς ἄρχω πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσχοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

5

ΔΑΦΝΙΣ

* Ἀδὺ μὲν ἅ μόσχος γαρεύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶσ,
ἀδὺ δὲ χά σῦριγξ χά βουκόλος, ἀδὺ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

10

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧ μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κεῖται.

15

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνων χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἶαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν 20
 χείματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων)
 τήνω δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰγκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιζ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ὦδά.
 τᾶς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὐς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατίαισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
 κὰν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι. 5

Ἴχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
 κεκλιμένοι τοίχῳ πὰρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκίοεντα δέλητα, 10
 ὄρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινοι,
 μήρινοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
 οὔτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὔτος ὁ πλοῦτος.
 οὐ κλειῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύναι· πάντα περισσά, 15
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ 20
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὄνειρατα, κούδέπω ἄως.
 μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταί νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

᾽Αλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 ᾽Ασφαλίῳν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 ἅ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

᾽Αρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον. 30
 ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειρατά πάντα μερίζου.
 εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
 ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.»
 ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
 ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ;
 φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
 ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
 —οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
 εἰ μέμνη, τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθ'—, εἶδον ἐμαυτὸν
 ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
 ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
 καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοισι
 πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγῶν. 45
 χῶ μὲν τῶγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα,
 τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
 τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὔρον ἀγῶνα·

πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφαιροτέροισι σιδάροις ;
 εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα, 50
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἀεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἴλε με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας. 55
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῷγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν. 60
 ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ' ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἶδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις, 65
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κἀπὶ χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνῳ καὶ ἄυτονόῳ γὰ μαλοπάραυος Ἀγαυὰ
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαλῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν ἀεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
 τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
 σκῆνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρονος. 10
 Ἀὐτονόῳ πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεις ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέλπως ἐκ ζωστήρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»
 Ἀὐτονόῳ τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μικήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὤμοπλάτῃ μέγαν ὦμον
 λαξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Ἀὐτονόας ῥυθμὸς αὐτός·

ΔΩΡΕΑ

ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΔΙΑ
 ΤΗΝ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
 ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

αἰ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι, 25
 ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσω
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι· 30
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς 35
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊναι,
 αἰ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χρυσοῦ
κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποτέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσᾶν δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ἄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κερυρμένους ἔσθλοδ ἀκούσης,
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακούς
μόσχοι σὺν κερᾶσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

ΔΩΡΕΑ

ΠΡΟΝΟΙΑΣ

25

ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ
ΔΙΑ
ΤΗΝ ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

30

35

40

εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοῦς 45
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοδοί; 50
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἐκατόν τε καὶ εἵκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοοτο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιοῦ, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιαῖς 55
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγγνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν, 60
 ὅσος ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἡμερος αὐτόν. 65
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII) · 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσται ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόστ. « Πλούτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακίτη.

ἄ, ἄττ. (1) ἦ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο. Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.

Βλ. Ἦρα.

Ἄγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιεῶς ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεὺς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἀορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἄττ. ἠδύς· ἄδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνος

ἀδωνιάζουσαι γυναικῆς μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὄφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἣτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιεῖ τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

1. Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἄττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικὸς· ἀν εἶναι εἰδικῶς αἰολικὸς, ἰωνικὸς ἢ ὀμηρικὸς, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. *ἀεί*.

ἄείδεν, ἄττ. *ἄδειν*.

ἄεξομενᾶν, ἄττ. *ἀεζομένων* (θηλ.): ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: *πειρώμενοι*
ἀεξ. πτερόγων

ἀεργός ἄεργός, ἀργός· *ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά* 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἐορτὴν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἄηδονιδεύς, πληθ. **ἄηδονιδῆες**, *ἄηδονάκι*.

ἄηδονίς ἄηδών.

Ἄθανάα, **Ἄθαναία**, ἢ Ἄθηνᾶ: ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς *ἐργάνη*.

ἄθλήματα σῦνεργα.

ἄθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. *ἄθρός*.

αἰ, ἄττ. *εἰ*· *αἶπερ*, ἄττ. *εἶπερ*.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστί 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἤσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 27 βλ. *νήμα*.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· *αἰόλα φωνέω* ἔδω τεχνηέντως, συνθέτω ὥραϊα ποιήματα· πρβλ. *αἰολόφωνος ἄηδών*.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· *ἄμ' αἰπολέοντα* 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγὰς μου.

Αἶσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἶσιν αἰολ., ἄττ. *αἶς*.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. *αἰτούμεθα*.

Αἶτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαιστεῖον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἶτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. *ἠμών*, ἄττ. *ἠών*, ἀκτῆ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πτύουσι, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ *ἄχομαι*, ἄχνυμαι λυποῦμαι, θλιβομαι, στενοχωροῦμαι· *ἀκάχοιτό κα* 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖ-

- ται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος-ἄκίρα-ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἄλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἄλακάτα**, ἄττ. ἤλακάτη, ῥόκα.
- ἄλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἄλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἄλέματος**, ἄττ. ἤλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὡ τὰς ἀλεμάτω
 ψυχᾶς 15, 4 ὡ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἄλεμάτως** ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλεύας** Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ
 τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἄλιβατος**, ἄττ. ἤλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι** αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα** ἄλλοτε.
- Ἄλφεός**, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
 Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
 μετᾶσχουν τῶν ἀγῶνων.
- ἄμ** 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμά** ἡμέτερα.
- ἄμᾶ** ὁμοῦ.
- ἄμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἄμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἄμέων**, ἄττ. ἤμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἤμᾶς ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἤμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ.: ἄμναστοι ἔκειντο(ἄν), εἰ
 μὴ θῆκε...
- ἄμοιβαῖος** : ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
 πων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἄμολγεὺς** (ἄμέλγω) καρδάρα.
- ἄμπέχονον** λεπτὸν ἐπαναφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θερί-
 στριον.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
 σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθες 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἄμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἄττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἑναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐτὸν ἢ λύραν.

ἄναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12-15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἄττ. ἀνήλατο, ἄορ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἄττ. ἀνήνυτος ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευματίστος.

ἀναύω (ἀνά αὐω), ἄορ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἄντιοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν

Ἄλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε

θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φι-
λίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνώ 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον

τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ

ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ

μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ

τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν.

Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῳ, ἄττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπα-
λέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ

νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, « ἔσβησες »· ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς
οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἄορ. τοῦ ἀπε-
χθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνε-
στῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον
(κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν « ῥίγλας » ἢ « κό-
φτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως

περιπτώσεις, αλλά και όταν έμετρούντο εις τους δούλους οί δια τήν διατροφήν των χορηγούμενοι εις αυτούς καρποί (βλ. *ἀρμαλιή*)· ὁ ἔχων κενήν τήν χοίνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπομάκτρον· ἐκ τούτου τὸ *μή μοι κενεᾶν* (ἐν. χοίνικα) ἀπομάξης 15,95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω «τί ἀνάγκη σ' ἔχω;»)· πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (*τίλλω*) μᾶδημα, ξέφτι· βλ. *πόκος* καὶ *ἔργον*

ἀπρίξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἄττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἄρκετός.

ἄρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εις τοὺς δούλους.

ἄρμοϊ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νὰ, τώρα».

ἄρξεύμεθ' (α), ἄττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἄρχιας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π. Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλιῶν ἄλιεύς τις.

ἀσφόμελος 26, 4: *ἀσφόμελος* ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ *ἀσφοδελοῦς λειμών*.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο *ἀτιμαγέλης*.

ἀπιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλλω.

ἀτρακυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. αὔσω, ἄορ. αὔσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφάρυρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἀγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτι ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκει 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς· καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὔρῃς χαίροντας.

Ἄχερων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν Ἄχεροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἄττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶτ. πρῶτ.

ἄως, ὁμηρ. ἠώς, ἄττ. ἔως, αὐγή·

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω· βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βάμες, ἄττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέα αἰόλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα με συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἄττ. βαρυμήμιος καὶ βαρύμημις, ὁ βαρεῖαν μῆριν (ὄργην) ἔχων.

βασεῦνται, ἄττ. βήσονται, θὰ « διαβοῦν », θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζω, ἄττ. βιάζου· ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη· βίην καὶ κάτος (ὁμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω· βεβλαμμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικόν ᾠσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ᾠσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, ἔβριθε, ἐκλίνε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρόν εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἄττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. *νήμα*.

γαῖμεν, ἄττ. ἔγμημεν.

γαρύομαι, ἄττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἄττ. γλανκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἄττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 38 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἶπης, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. ἐρεῖδω τὰν γνώμαν βλ. ἐρεῖδω.

Γολγοῖ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγῶς*.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.

γράμματα 15, 81 στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. *δαμαλαῶν*.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ *Ζεὺς*· οὐ *Δᾶν* ὄχι μὰ τὸν *Δία*.

δεδαημένος, δαήμεν, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

- δέδμανθ'** = δέδμανται, άττ. δέδμνηται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οικοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.
- δεδοίκω**, άττ. δέδοικα.
- δειλός** έν 16, 43 δυστυχής, έλεεινός.
- δέλτητα**, άττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα' κατά τόν ποιητήν Ὀππιανόν (Ἀλιεντ. III 414 κ. έ.) διά τήν άλιεϊάν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπά φύκη, τά ὅποια οἱ ίχθύες οὔτοι τρώγουν εύχαρίστως.
- Δευκαλίωνες** οἱ υἱοὶ καὶ οἱ άπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου έγινε κατά τήν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσιμός.
- δηαῖος** μακροχρόνιος.
- δηράς**, ή, άττ. δειράς, βίχλις σειραῶς ὀρέων' μη δηράδ', άπληστε 15, 30 μη μοῦ δίδης « ένα βουνό » (δηλ. τόσον πολὺ σαποῦνι), άχόρταγη (σπάταλη).
- διαειδής** διαφανής, διαυγής : ὕδατι διαειδέει νίξειν θολερὰν πλίνθον παρομι. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ άδύνατα. (βλ. καὶ ήών)' πρβλ. τὸ ήμέτερον
τὸν άράπη κι άν λευκάνης,
μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις.
- διαθρύπτομαι** καμαρώνω, « κάνω νάζια », « κάνω τὰ τσακίσματά μου », λαμβάνω στάσιν, ένα άρχίσω τὸ ἄρομα.
- διαχρῶμαι** διαφθείρω, φονεύω.
- διέτμαξέν με** 8, 24 ένν. τὸν δάκτυλον, μοῦ έκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὄλον καὶ μέρος).
- Διοκλείδας** σύζυγος τῆς Γοργοῦς.
- Διόφαντος** φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀλιέων.
- Διωναία** εἶναι ή Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.
- δμαθεῖσα** 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.
- δοκεύω** παραφυλάττω, παραμονεύω' έν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύω τὸ αὐτός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν έν Ὑκκαρλαίσι.
- δόμοις** 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικῶ' εκ τούτου αἱ γενικαὶ άκίρας καὶ άέργω.
- Δράκανον** ὄνομα άρωτηρίων έν Κῶ καὶ Ἰκαρία' άγνωστο ποῖον έννοεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη έγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νά έμφανισθῇ εἰς αὐτήν έν ὄλω του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (κάθητο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγονίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἄττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἄττ. ἔβησαν· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἄττ. ἐβουλόμην (καὶ ἦβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἐγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ καναχὴν, θόρυβον· ἐγκ. κόχλω ἡχῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἄττ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἄττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ,-ατος, τό, ἔδωμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάζω.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἄττ. ἐσμέν· ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἵμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός. ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοῦ θαλασσινοῦς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνὸς (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποιμεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγάνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταποῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἅπαντα 15, 87 «θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα».

ἔκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4, 7 ἔνοσῃ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλή εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπῖς: ἐλπῖς τῶν ἕπνων, 21, 66 ὑπάρχει ἐλπῖς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ ἄναιρόν σου.

ἐμίν, ἀττ. ἐμοί.

ἔμμηγος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φοροῦμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατῖς* (15, 21).

ἐν: ἐν ὥρα, 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. πρττ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῦμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοί ἐνδον· ἐνδοί πάσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφρωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἀττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἕαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἕαρ· ἐξαπίνας ἐπισοῖσα 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἑναρξιν.

ἐπάβολος, ἀττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμύζων, πρέπων· νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἀττ. ἐπήξω, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα » ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια θέζω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνῖς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματός μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκρατῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρηκτικῶς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὀπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἐρανή (ἄρσ. ἐρανή), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίας, ἀττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἐργον: ἔργον ἐπ' ἔργω 15, 20 « δουλειά ἅπάνω στή δουλειά » ἡ Γοργῶ
δηλ. πολὺ θά κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνη καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὅποιον
εἶναι ἅπαν ὄψος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδάν 21, 21 προκαλῶ ὀμίλιαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρί-
σιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς
τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὅποιαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων
λέμβων.

ἔριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινός ἀγρίοσυκον, « ὀρνός »· πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 50 ὅλοι ἐλε-
εινοί, καθάρματα.

ἐριφος, ἡ, αἰξ.

ἐρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἐρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείους πέπλοις 28, 10 ἔρρα θά
ἐργασθῆς (« θά γνέσης ») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

ἔρυξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς
τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλάς τῶν
γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ
θέρου (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκναι (ἀττ. ἐστήμασι) καὶ ὡς ἔτυμ'
ἐνδιενῶντι (ἀττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποῦ εἶναι
αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ. ε. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακάτην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).

εὐδαίμων: εἴ τι γένοιτο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143 : ὁ Ἄδωνις ἤλθεν εἰς τὰς γυναικῶν εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προϋξένησε χάραν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.

εὐμαρῆς εὐκολος.

Εὐνόα ὑπέρτρια τῆς Πραξιόνης.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχίς ὑπέρτρια τῆς Γοργούς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἄδώνια.

εὐφάμως, ἀττ. εὐφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφήμηι ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ἔχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχουσα(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὥραϊα, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξιόνης.

ἦ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικαί· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι : ἦ μὰν 4, 14 πράγματι ἦ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἦ ἔα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἤμεν, ἄττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδού.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.) ἄττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἄττ. ἦξω.

ἠπειρώτας (=στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγη.

Ἡρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἡρα ἠσθάνθη οἴκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἠράσσαι ἄορ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦῶν ἀκτῆ· ἐπ' ἠῶν κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θηητός, ἰων. θηητός, ἄττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἄττ. θανοίσης.

θάρσει(α) αἰολ., θαρροῦσα, με ἐμπιστοσύνην, με προθυμίαν (28, 3).

θαῖσαι, ἄττ. θέασαι· θασόμεναι, ἄττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ἀμπέχορον (15, 21· 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» (ἡ αἰοιδός) εἶναι ἓνα πλάσμα (χοῦμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θήν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ' (α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικός καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, άττ. θίωσι.

ιάλεμος θρηνητικόν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε* 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς ἱαλέμου.

Ίάων, άττ. *Ίων*. *Ίάων ἀνήρ* 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ αἰοιδαὶ αὐτοῦ ἄνασαν,
ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ἱγνύα, ἡ, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκωσαν
τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἱγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω ἐπάνω
ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ
ὁποῖον ἐπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ίδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἶδες 15, 25, άττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἱερος αἰολ., άττ. *ἱερός*. 28, 7 ὁ Νικίας ἤτο *ἱερὸν φυτὸν τῶν Χαρίτων*
ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἱλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω*
πρῶτον ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὄμηρ., άττ. *ἰέραξ*.

ἴρον αἰολ., ἱερὸν, ναός· 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἤτο
χλωρὸν ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίμων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, άττ. ἴσασι.

ἴσατι, άττ. οἶδε· 15, 146: ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει
τόσα πράγματα.

ἴσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος: *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἤτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἱστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἱστῶ*; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἱυκτὰ (ὄνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ὄμηρ. *κε(ν)*, άττ. *ἄν*, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, άττ. καθίζου.

κακός: κακόν τέλος δωσών (ένν. σοι) 4, 47 δια νά σοῦ δώσω κακόν τέλος, νά σέ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος έν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα έν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα άποτεινεται και εις την έρωτήσαν αυτήν Γοργώ και εις την Πραξιόνην.

καλός: έν καλῶ εἰμῆς (άττ. έσμέν) έν άσφαλεῑ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, έξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ οὔτι καμείσθε 8, 68 δέν θά κακοπεράσετε· ό βοσκός χαριτολογῶν λέγει εις τά πρόβατά του ότι δέν πρέπει νά διστάσουν νά τρώγουν άφθονον χόρτον, διότι αυτό θά φυτρώση πάλιν και δέν ύπάρχει κίνδυνος νά στερηθοῦν αυτού άργότερον· κάμνω βωμόν ιδρύω βωμόν.

καῖποι έν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως άναπτυσσόμενα, αλλά και ταχέως μαραινόμενα φυτά και άνθη, τά όποια έκαλλιέργουν έντός πολυτελῶν δοχείων (έν ταλαρίσκους άργυρέις) κατά την έορτήν τοῦ Ἀδώνιδος ως σύμβολα τῆς έφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρῶγω.

καταπτυχῆς έχων πολλές πτυχάς, «σουφρωτός».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών και έγώ· έν 9, 8 ό Δάφνις έννοεῖ ότι και αυτός, ως έν γενει οἱ βουκόλοι (χῶ βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήιος (=Κεῖος, έκ Κέω) **αἰιδός** ό ποιητής Σιμωνίδης (556-468 π.Χ.).

κῆκ και έκ· κῆκ τούτω 8, 92 και έκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις και έκθλ.) = κῆμέ, άττ. καμέ.

κῆν και έν.

κῆνος, δωρ. και αιολ., έκείνος.

κῆς και ές. κῆς ώρας κῆπειτα 15, 74 και αυτό τῶ έτος και τά έπόμενα· πρβλ. τῶ ήμέτερον «και τοῦ χρόνου και πάντα».

κινεῦ, άττ. κινοῡ.

Κίρκια, Κίρκη, ή έκ τῆς Ὀδυσσειάς γνωστή μάγισσα· 9, 36: τῶ ποτὸν τῆς Κίρκης δέν δύναται νά βλάψη τοῦς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ή έκ τῆς ποιήσεως και τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ήδονή προφυλάττει αυτοῦς από τὰς χυδαίας ήδονάς, αἱ όποῖαι άποκτηνώνουν τὸν άνθρωπον.

κίστα, ἄττ. *κίστη*, κιβώτιον πλεκτόν.

κλάξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ *κόνυζα*), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμᾶμαι· *μη κνώσσω* 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην *ἀνιάσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφυρά*, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στήθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (*κομῶντι*, ἄττ. *κομῶσι*) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθινῶ.

κόπτουσα αἰολ., ἄττ. *κόπτουσα*.

Κορίνθια 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἀρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι *ἀνωθεν* (ἀπὸ τοῦς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ *λαγωβόλον*.

κοσμῶ: *κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα* 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κατὰ ὥραῖον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννώνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἄττ. *κρεῖττον*.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἄρβυλα»· *παντῆ κρηπίδες* 15, 6 παντοῦ «ἄρβυλες», δηλ. στρατιώται.

κρίνω: *κρίνω ἐνύπνια* ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. *ὄνειροκρίτης*.

κροτῶ: *ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι* 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς στὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ *Κύπρια ἔπη*, ἔπος ἀπολοεσθέν· ἦτο *Θῆλυς ἀπὸ χροίης*, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλᾶθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.

κώμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκυλιὰ») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 20 οἱ Ἑρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφῆν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : μὴ λαθόμαν ; « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ; »

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἀττ. λαλοῦμεν.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἥρωος δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάκτος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχυρὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, « κασσέλλα ».

λάσδεο προστκτι. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκῃ.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησιμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀνάβξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγγω δωρ. πρκμ. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, « Τρυγόνης ».

Λῆναι = Βάκχαι (δ ἴδε).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ. ἄνεμος, « γαρμπής ».

λόγος ἐν 21, 32 ῥήτῶν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστῆες 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἢ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἢ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. μακέλη, « τσάπα »· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δὶς καὶ κέλλω = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἢ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, ἄ' ὄμηρ. μῆλον, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (μαλός = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. μῆν καὶ μάν 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, « μυρίζομαι ». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος « μυρίζεται » τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος « ἐτσίμπησε », εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. μῆνώ φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἀγάη.

μειλίσσω περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, « γνοιάζομαι ».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουον *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινοῆ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φύῃ* εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἑνὸς (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτάς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζου, ἄττ. *μερίζου*· ἐν 21,31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλατῖς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (*κλίνα ἀμά* = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (*αἰξ*) ἄκερωσ, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ*· 15, 36 σύντ. : (*κατέβα μοι*) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαρωῶ ἀργυρίω*.

μνάσης, ἄττ. *μνήσης* (τοῦ *μιμνήσκω*).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμῶ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιὰ, « μπάμπούλας ». *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυριώως, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν* μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέμφομαι, κατηγορώ.

Ναῖς, άττ. *Νηῖς*, νύμφη συζευχθεῖσα τόν Δάφνιν.

νάσω, άττ. *νήσου*.

Νείλευς αἰολ., *Νηλεύς*, υἱός τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστής τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσω* συσσωρεύω.

νένιμμαί: 15, 32 βλ. *όκοῖος*

νεόδρεπτος: ν. βωμός βωμός ἐκ κλάδων, οὐδ ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ό, ρυάκιον παρά τήν Κρότωνα.

νήλιπος άνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποιεῖ ἡ Πραξιόνη διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξιόνη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τήν Εὐνόνην νά μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῆ ἑπάνω του ἡ γαλιῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, άττ. *νικήσειν*· ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τόν Δάφνιν (*τυ* = *σε*, *άντικ.* τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῆ ἐλευθερός νά τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἰατρός καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευσεν ὡς σάπων.

νιφθεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νέονυφος· 15, 77: κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιούντο ὅτι ἤθελον νά εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τόν νυμφικόν θάλαμον καὶ νά μὴ τήν ἀφήσουν εἰς τόν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυφος ἔκλειε (*ἀποκλήξας*) τήν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτάς χαριτολογῶν « *ἔνδοι πᾶσαι* » μέσα εἶναι ὅλαι (*ὅσαι* πρέπει νά εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. *ὕπομμνάσκω*.

νωδός ὁ ἔστερημένος ὀδόντων· βλ. *ῶρα*.

Ξεινοδόκιος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ῶ, άττ. *ὄς* (15, 86).

ῶζος, ό, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., άττ. *οἶ* (*προσωπ.* *άντων.*).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. *ἐπάβολος*.

οἰνοχόον 15, 124 τόν Γανυμήδην.

δεις, άττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, άττ. οἴσομεν.

δικα, άττ. ότε.

δικά, άττ. ότέ.

δικκα (και μετ' έκθλ. πρό δασείας δικχ') όταν (εκ του δικα+κα, όπως το όταν εκ του ότε+άν).

διοκοῖς, άττ. όποῖος· διοκοῖα θεοῖς εδόκει, τοιαῦτα νένιμμα 15, 32· ο νοῦς : ενίφθην κακῶς, όχι όπως ήθελα.

δλβιος πλούσιος· εν δλβίω (γεν.) 15, 24 εν τῷ οἴκῳ του δλβίου.

δλοφυγγών, ή, φύλκταινα επί τῆς γλώσσης· κατά τινα λαϊκήν πρόληψιν έβγαζαν φουσκαλίδα επάνω εις την γλώσσαν οι κατακρατοῦντές τι, το όποῖον ειχε δοθη εις αυτούς προς φύλαξιν· εν 9, 30, ο νομεύς ο ακούσας τὰ τραγούδια του Δάφνιδος και του Μενάλκας αισθάνεται ότι δεν έχει το δικαίωμα να τὰ κρατήσῃ δια τὸν έαυτόν του, άλλ' έχει την υποχρέωσιν να τὰ διαδώσῃ· δια τουτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας να φροντίσουν δια την διάδοσιν (φαίνετε), δια να μη πάθῃ οτι επάθαιναν οι παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω δλοφυγγόνα).

δλοχος αἰολ., άλοχος, σύζυγος· δλ. Νικιάα (επίθ.) του Νικίου.

δμαλός: δμαλοι άλλάλοις 15, 50 « ὅλοι ένα κόψιμο ».

δμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ένν. άμνάσιν) δμαρτέω 8, 64
πρβλ. Σοφ. Οιδ. Τ. 1125: ποίμναις συνειπόμην.

δμῶς όμοῦ.

δναςις, άττ. δνησις, ώφέλεια· εν 16, 23 εκ του δναςις ή γεν. πλούτου και ή δοτ. φρονέουσιν.

δνειρον 9, 16: εν δνειρῳ παρουσιάζονται εις τὸν άνθρωπον πολλα εὔχάριστα· αυτά τὰ έχει ο Μενάλκας εις την πραγματικότητα.

δνίναμαι ωφελούμαι· ώνάθην 15, 55, άττ. ώνήθην ωφελήθην, έκέρδισα.

δνομαι ψέγω, μέφομαι.

δπάζω δίδω, προσφέρω· δπασσαι 28,16 αἰολ. άπρμφ. άορίστου· δπάσσομεν 28, 9 ύποτακτ. άορ.

δπισθεν 15, 56 ένν. τῶν ίππων.

δπλότερος (άνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

δππα αἰολ., ὅπου.

ὄππως αἰολ., ὅπως.

ὄπῳπει δωρ. πρκμ. τοῦ ὄρῳ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἢ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκευή) τῆς μυστικῆς βικχιικῆς ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) « τσιμπῶ » (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συνηρ.) ὄρεῦντι, ἀττ. ὄρῳσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιὰ ἀρμίδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαριῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλήθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅπως ψευδές.

παίγιον: 15, 50 κατὰ παίγια « κατεργάρηδες ».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρχαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἢ Πραξινοῆ ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, « διπλαρώνω ».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α' 132)· παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδης διαταγὰς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετά· πεδ' Ἰάονων 28, 21 μετά τῶν Ἰάωνων.

πέιθω: πείσαι κα καὶ τὼς λόγος ἀντίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἂν

καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν, θὰ ἡδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ᾔτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῆ ἔγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγῶνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πειῶντι* ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῷ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ζαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτία.) *πέξαιντ'* αὐτοένει 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῦν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοτηιάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἐγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιούμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πετεηνὸς πτερωτός· *πετεηνὰ* καὶ *ἐρπετὰ* 15, 48 : εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηὸς συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ'*), ἄττ. *πῶποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πιέσας*, συλλαβών.

Πῖσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἥλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθωνον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθων γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσω, **πλατειάζω**, ὁμιλῶ πλατιά, ἥ ανοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ᾠ).

πλεῖος, ἄττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τᾶς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιά τῆς δαμάλεως ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθήρπω, ἄττ. προσέρπω.

ποθέσπερος, ἄττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς· ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἄττ. προσορᾶ· ποθορῆ τυ 15, 12 προσορᾶ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, «ποκάρι», «τουλούπα». 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κινάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια)· **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαινω (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκοῦρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. ποτί.

ποτάγω, ἄττ. προσάγω, πλησιάζω.

ποταῖος, ἄττ. *προσηῖος*, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, ἄττ. *προσέθηκα*: ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: *μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν*.

ποτένης, ἄττ. *προσέλλης*, πλησιάζης.

ποτεφύετο, ἄττ. *προσεφύετο* εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτί (καὶ κατ' ἀποκοπὴν *πότ*), ἄττ. *πρός· ποτ' ἔριν* 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, « γιὰ γκρίνια » *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 « τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα » *πότ τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πράτος, πράτα, πρᾶτον πρῶτος, ἡ, ον.

πρῶαν (καὶ *πρῶαν*), ἄττ. *πρῶην· τὰ πρῶαν* 15, 15 ἐσχάτως, « τίς προάλλες ».

προσνάχω (*προσνήχομαι, προσνέω*) *ξεσπῶ* (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρῶαν βλ. *πρῶαν*.

πρῶκες, αἱ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, « κοκκίνης ».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, « ντορής », « βλάγκος ». 15, 130 ἀρτίχρους, « πρῶτόχουδος ».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὀνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ρᾶμος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, « παλιουριά »· ὄνος ἐν *ρᾶμῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροικός καμπύλος, κυρτός.

ρυθμός: καὶ *Ἀυτονόας ρυθμός* αὐτός καὶ ἡ *Ἀυτονότη* ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. *σηκός*, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διούσου.

σίγη, ἄττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *σίθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. *σκιηή*, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, «κιάσκι»· ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδα ἐπιφανὴς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγίωτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. *σμήμα*, σάπων ῥευστός, «ἀναλυτὸ σαποῦνι».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι*: ὁ Πίνδαρος ἀπθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγγ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς «σμιχτοφρύδης».

σῦριξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλὸς, φλογέρα· κατασκευάζετο ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθεῖαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάκλας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνων), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθὺ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον

καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἑνεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

σχίνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σχίνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. αἱ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἤματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινოსκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ται ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ. (δ ἴδε).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τείνω*.

τεκών: ἐξ ᾧ (ἄττ. οὔ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν 15, 47 ἀφ' οὗτο ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ'(αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. σοῦ.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, **τήνα**, **τῆνο**, ἐκεῖνος, ἡ, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνιὸν τοῦ ἡ μέρους αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολύτιμος.

τίν, ἄττ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἴτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίση;

τουτόθε(ν) καὶ **τουτῶθεν** ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἡ Σικελία· τῆς Τρ. μυελὸς (τὸ ἀγλάισμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἡ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καὶ, ὡς λέγει

- ὁ Ἰδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.
- τρισκαιδεκάπαχος** δεκατριῶν πῆχρων.
- τρυφερὸν** 21, 18 ἀπαλά.
- τρωγοίσας** αἰολ., ἀττ. τραγούσας.
- τρώγοντι**, ἀττ. τρώγουσι.
- τρώμα** τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.
- τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ.** (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὸ ἄντικ. τοῦ νικασεῖν.
- τυῖδε** αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.
- τυλώ** (τύλος, κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.
- τύμμα** κτύπημα.
- τῶμῶ**, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.
- τῶπος**, τὸ ἔπος.
- τῶστία**, τὰ ὄστια, τὰ ὄστᾶ.
- ὕδατινος** αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.
- Ἵγκάριος** ἀπὸ τὰ Ἵγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).
- ὕμάρτη** αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.
- ὕμμες**, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὑμεῖς, ὑμῖν.
- ὕπνω** 15, 125, ἀττ. ὕπνου· μὲ τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.
- ὕποκρίνομαι** ἀπαντῶ.
- ὕπομιμνάσκω**, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ἱρμιᾶς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενεν ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλάμιδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.
- ὕποφήτας Μουσάων** ποιητῆς.
- ὕφήμι** βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.
- ὕφορβὸς** χοιροβοσκός.
- φαγός**, ἡ, ἀττ. φηγός, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἐδώδιμος.
- φαίνω** ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.
- φάλαρος** ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπό-

- λου (ᾧ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ ταῖς ἐρφόρις).
- φραντί**, ἄπτ. φασί· φασεῖς, ἄπτ. φήσεις.
- φρείδομαι**: τᾶς γαστροῦς ἐφειδόμεθα 21, 41 δὲν ἐφορτόναμεν τὸ στομάχι μας.
- φθονερός**: φθονερόν κακόν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινόης).
- φιλάιδος** ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ φιλάιδος ὡς ποιητής.
- φιλέριθος** φίλος τῶν ἐρίθων τῶν ἐργατῶν, κυρίως τῶν ἐπιουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.
- Φιλοίτιος** ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς βοσκός.
- φίλος πόνος** 21, 20 « ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς ».
- Φιλώνδας** Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ., -ου ἄπτ.
- φλίβομαι** θλίβομαι.
- φορέοισι** αἰολ., ἄπτ. φοροῦσι
- φορμός**, ὁ, ψάθα.
- Φρυγία** ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.
- φύη** εὐκτ. ἄορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παρυσιασθῇ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον βλ. Μελιτώδης.
- φῦκος** φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, « φκιασίδι ».
- φυλάσσομαι** προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.
- φύλλα** ἐν 9, 4 γλόη τοῦ λειμῶνος.
- Φύσκος** κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.
- χᾶ**, καὶ ᾶ, καὶ ἡ.
- χασμέομαι**, ἄπτ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένους.
- χειμαίνοντος** ἐν καιρῷ χειμῶνος.
- χέρρας** αἰολ., χεῖρας.
- χέρσος**, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερ-

κείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηράν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικόν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὔτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρῆμα: τί τὸ χρῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χρήσδω, χερίζω, θέλω.

χρησμός: χρησμός θεσπίξασα 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: χρηστῶ κοικτίριμος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος! χρηστὰ ἐνύπνια 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος: χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρορίζουν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χώμδς καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπήγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἄντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχή. ψυχᾶ δοῦναι 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἄττ. οὔ, ἀναφ. ἄντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ῶθεῦνθ', ὠθεῦνται, ἄττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, ἄττ. ὦμεν.

ῶν, ἄττ. οὔν.

ῶν ἴδες (= ἄ εἶδες, ἔλξις), ὦν (= τούτων, γεν. διαίρ.) εἴπαις κα (δύνασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῶ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς : καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλὰ, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ. ὁ ἐξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χείματος ἢ ναυδὸς καρῶν 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμού δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὦραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὦραν

χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὥρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισταί (βραδύταται) ὡς διαδεχόμενοι ἀλλήλας ἀνεταίσθητως καὶ βραδέως.

ῶρα, ἄττ. ὄρη· ὄρεος, ἄττ. ὄρους· ὄρα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὥραν τοῦ ὄρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ὄρνες.

ῶς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακὸν· ὡς χρόνω 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσθαι) | «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

13

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Εισαγωγή	5
2. Κείμενον	13
α') Νομείς: Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσσαι ἢ ἀδωνιάζουσαι	16
γ') Ἑλλακίτη	23
δ') Βουκολιασταί: Δάφνης και Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί: Δάφνης και Μενάλκας	28
ς') Ἄλιεις	30
ζ') Ἀῆναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἰέρων	35
3. Ἑρμηνευτικά σημειώσεις	39

*Υπεύθυνος ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν ὁ φιλόλογος Ν. Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

024000028432

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ – ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ: ΕΘ ΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΑΘΗΝΑΙ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

